

Як Стрибайчик під сніжком помирився з їжаком

Наталя Забіла

Прийшла зима. Летять сніжинки
і стелять ковдри по землі.
Вдяглись у білі одєжинки
зайці великі та малі.

Зайчатам весело та любо
на саночках спускатись з гір.
Їх добре гріють теплі шуби
морозам злим наперекір.

Ось покотивсь на лижах зайчик,
спустився з гірки... Подивись! –
Та це ж знайомий наш – Стрибайчик,
що з їжаком дружив колись!

Змінився він навдивовижу
і став розумним та метким:
і вчиться добре, і на лижах
нікому не зрівнятись з ним.

От він з гори злетів щодуху,
на другу гору спритно вліз,
насунув шапку межи вуха
і навпростець побіг у ліс.

У лісі сплять під снігом клени,
жовтіє листя на дубках,
стоять ялиночки зелені
в пухнастих снігових шапках.

Біжить Стрибайчик тихим лісом
і раптом бачить на бігу:
щось темне під горбочком лисим
ледь-ледь ворухиться в снігу.

Стрибайчик до горбка під'їхав,
розкидав лапками сніжок,
а там лежить і ледве диха
нещасний, змерзлий їжачок!

- Ти що тут робиш?! - зайчик скрикнув.
- Ведмідь мій домок розвалив...
Зламались двері, стіни, вікна,
не знаю - як я сам вцілів...

Тепер притулку я не маю,
надворі ж холодно, зима!
Крізь колючки мороз проймає,
а шуби теплої нема...

Напав на мене кашель, нежить,
я, мабуть, зовсім пропаду...
Мені ж узимку спать належить,
а не гуляти на льоду!

Тут їжачок плачем зайшовся, -
і позабув Стрибайчик вмить,
що розсварився з ним назовсім
і клявся більше не дружить.

- Ходім до нас! - гукнув Стрибайчик, -
У нашій хаті місце є,
і хліба знайдеться крайчик,
і ліжко дам тобі своє!

А мама пироги пектиме,
Варитиме нам киселі...
І проживеш ти цілу зиму
і не голодний, і в теплі!

Тоді на нього вдячним взором
їжак поглянув і сказав:
- Мені тепер самому сором,
що дружби я не шанував.

Та все вже піде по-новому,

кажу тобі, як чесний звір:
хорошим другом в школі й вдома
для тебе буду я, повір!

І друг потиснув лапку друга,
ще й міцно так, як тільки міг!..
Тим часом розгулялась хуга,
змітатъ в замети стала сніг.

А сніг той з неба так і валить!
Не дійде з лісу їжачок...
Аж ось – санчата – з лижних палиць
та із соснових гілочок...

– Сідай, їжаче, та не падай! –
Стрибайчик впрягся в саночки
і крізь завісу снігопаду
помчав на лижах напрямки.

Отак до заячої хатки
через лісок, через лужок
добрались вдвох – мале зайчатко
і їжачок, його дружок.